

խարբերդածին, հայ գաղութն ալ, իր կարգին, թէ նիւթապէս և թէ բարոյապէս քաջալերեց նարբերդիցիներու այս կրթամակրութիւնը, որով հորժիւ, վերաբացուեցաւ բարեյիշատակ Իզմի- թեանցի կտակած տարեկան 60 ոսկուց նապատռով. կրթական չարժումը քաղքէն դէպ ի Մէզիրէ, Հիւսէյնիկ, Քէսրիկ, Մորենիկ, Փերչէնձ և Խոյլի ալ փոխանցուեցաւ արագաբար: Բոլոր այս զըպ- րոցներուն մէջ եւրոպական տիրող լեզուն՝ էր անգլիերէնը, բացի Մէզիրէն, ուր միայն ֆրան- սերէն կը դասախոսուէր: Անգլիերէնը Խարբերդ- իներուն համար մայրենի լեզուին չափ, գուցէ քիչ մըն աւելի կարեռութիւն էր ստացած Մի- ացեալ-Նահանգաց գօլարներուն սիրոյն համար: Խարբերդի Ս. Կարապետի թառանդաւորաց արքարանն ալ ատեն մը արդիւնաւոր շրջան մը բարձրելէ յետոյ, անսպառող մնաց ի վերջոյ: Այդ մայրավանքին արդի տիսուր վիճակը ամլու- թեան դատապարտած է ժառանգաւորաց վար- ժիչ մըն աւելի կարեռութիւն էր ստացած Մի- ացեալ-Նահանգաց գօլարներուն սիրոյն համար: Խարբերդի Ս. Կարապետ թաղին մէջ բացուած Սմբատեան աղջկանց վարժարանը (նախկին Սմբատեան արական դպրոցի շէնքին մէջ) կը մունիսեր միայն ունեցած է: Ողբացեալ Տուտու- խեան Պիթլիսի կրթութեան ամենէն աւելի աշ- խատողներէն մէկը եկաւ: Ամերիկեան միսիոնա- րութիւնն ալ բաւական օգտակար եղաւ պիթ- լիսցիներու կրթութեան, և վեստակար—ինչպէս ուրիշ քաղաքներու միսիոնարութիւնները—կրօ- նական տեսակէտով:

Սկզբան ալ իր շրջականերով Միացեալ ընկե-

արք Հօր աղնիւ հոգածութեան ու մտածման զօնը: Ամսիս 6-ին, նախկին Կարապետեան դրպ- րոցի զամբինում, յօդուտ Հայոց բարեգործական ընկերութեան հասարակական գրադարան-ընթեր- ցարանի, այստեղի սիրոզները ներկայացրին «Զարք», «200,000», «Պալալ-Ղազօ» և «Մազօյի» կտակը վօդըվիլները: Թէէ ներկայացումը բա- ւական աջող անցաւ, բայց որովհետեւ, բացա- ռութեամբ առաջինից, մնացածները շատ ան- գամ ներկայացված էին, այդ պատճառով շատե- րը անհետաքրքրութեամբ դիտում էին ակամա- յից, որ շատ բնական է... Քանի որ մեզանում տարին ամենաշատը 2—3 ներկայացում է տըր- փում, մենք կարծում ենք, որ մի մեծ դժուա- րութիւն չի պառառուի թատրօնի ղեկավարնե- րին՝ մի փոքր աւելի ջանք գործ դնել ձեռք բե- րելու, տեղական ոյժի համեմատ, ուր պիթները, հաւատացած լինելով, որ այզպիսով հասարա- կութիւնը սիրով կը յաճախէ ներկայացման: Խոկ- այն երիտասարդները և օրիորդները, որոնք բա- րեգործական նպատակով տրվելիք ներկայա- ցումներին միշտ պատրաստ են մասնակցելու, լրագիր հրատարակողները, միթէ ժամանակ չէ հասկանալ, որ այդ միջոցով կը գրկեն անախսի

Երզրումի ազգային վարժարանը թէն լաւ վիճակը ունեցեց և անցեալին մէջ, բայց ինկած է այսօր, և ասիկա սա պատճառով, որ վարժարաններու և ուսուցիչներու յաւելումը մնձապէս աղդած է իր պիտածէին վրայ: Հիմա գրեթէ անհարության մէկը է կերպունական Սրբնեան և Հոգիսիմեան վարժարանները նոր ոյժերով օժտելու: Սահանայութեան, չէ ունեցած լաւ վարժարանները: 2000—2200 տուն կայ այդ քաղաքին մէջ, և սակայն խարբերդցի հայէն (800 տուն) դարձեալ նուազը կը վճարէ կրթութեան համար: Արդի առաջնորդական տեղապահը կրթասէր մէկը չէ արդէն, սակայն քանի մը կրթասէր երիտասարդներու աղջիւ ու լուրջ ջանքերուն հատակալ: Մեր սիրողների մէջ վերջին երկու տարիներս առանձնապէս աչքի է ընկնում պ. Խ. Թէ հմիշնեան, որը իր համեստութեամբ և սովորութիւնից ձեռք վերցնէր:

սրզսպայիր ոտղովուրդը առաջարակ կրթասէր սարու արդիւնաւորութիւնը:

Որբերու և կարօտեալներու խնամմակալութեան կարող շրջանաւարտներ տուած է: Վերջնիներ տարւոյ մէջ վարժարաններու միացման խնդիրը ջուրն ինկաւ: Եթէ յաջողին կերպնացման դրութիւնը հաստատել, մեծապէս պիտի օգտուին: Իմ ու քու թաղի եկեղեցիի ու դպրոցի սին մտածումներ յաճախ վասած են կրթական դորձն: Երդնկայի մէջ աղջկանց դպրոցները բառեկարգ վիճակ չունին: Պայալիտ, Ալաշկերտ, Թօփրագպալէ, Քղի իրենց 15—18 տարուան կրթական պայծառ շրջանը կը պարտին Հայոց գէլ զրգած չը լուսոք որ թատրոնական սարդաշնակ նմանութիւնն էր հսկել զիւղի մաքրութեան, զիւղի գործածութեան, փողոցների և անասունների աղբակոյնների վրա և այն: Բայց հիւանդութիւնն այն ժամանակ չանցաւ մեր երկիրը և այդ պատճառով գիւղական այդ սանիտարական խմբերը մատուցեցին անգործութեան, իսկ զիւղական ժողովրդի առողջապահութեան համար քաղաքացին առաջարկութիւնը մուտք է մօտ հարիւր բուրը:

ՏԵՇԵՒ ՕՒ ԽՈՎԱՆ

ԵՐԻԿԻՆ ՏԵՍԱԿԹԻՒՆ

—

ԴԵԿՈՅԻՄԸՆԻ

իակեալ վարժարանը, բարեբաղյաբար Պատրի-վեց ներկայացումների և պարահանդէմների սե-համ էլ հասարակոթիւնը չը խրտնի:

Եզրուու: Մենք գիտենք բնտանիքներ մալական-բայլ, աղաս շարժում. մասնաւոր, հասարակա-լան նախաձեռնութեան նշաններն անդամ չը կառավարչական շրջաններում անընդհատ տատա-լային, երկիրը արնում էր զինուորական խիստ ուումների և կրծատումների էր ննվարկված: Ա. Ա. Միլիւտին, 60-ական թուականների այս նը-ումմիւլ էր ժամանակակից ցենզուրայի հրէշաւոր լանօնների սահմաններում և ելք չը գտնելով թարայացտվելու մասուի մէջ, կողմնակի, ար-դելված միջոցներով էր յագեցնում իր աղատու-թեան ձարաւը: *)

Եթե սպասում էր, մինչդեռ զեմստվոյի նախագիծը կառավարչական շրջաններում անընդհատ տատա-լային, երկիրը արնում էր զինուորական խիստ ուումների և կրծատումների էր ննվարկված: Ա. Ա. Միլիւտին, 60-ական թուականների այս նը-ումմիւլ էր ժամանակակից ցենզուրայի հրէշաւոր լանօնների սահմաններում և ելք չը գտնելով թարայացտվելու մասուի մէջ, կողմնակի, ար-դելված միջոցներով էր յագեցնում իր աղատու-թեան ձարաւը: *)

Տառ վերջացվի մինչև 1864 թուականի յունվա-րի 1-ը: Այդ ժամանակից արդէն հրատարակ-վեց զեմստվոյի ինքնավարութեան կանօնա-կարգերի ծանրութեան տակ. վախեցած միտքը նաև ժամանակակից ցենզուրայի հրէշաւոր լանօնների սահմաններում և ելք չը գտնելով թարայացտվելու մասուի մէջ, կողմնակի, ար-դելված միջոցներով էր յագեցնում իր աղատու-թեան ձարաւը: *)

Գաւառական և նահանգական ինքնավարու-թեան ամենազլիաւոր և էական հմքը, ինչպէս յայտնի է, կազմում է ընտրողական սկզբանքը, որը միջոց է տալիս ժողովրդին որոշ չափով իր ձայնը և դրական մասնակցութիւնն ունենալ իր կեանքի ընթացիկ խնդիրների վճիռներում: Սար-կայս Բնչպէս է զործադրվում այդ սկզբունքը. ամբողջ ժողովուրդը չէ կարող, ի հարկէ, ան-ձամբ վերահասու լինել իր բոլոր զործերին,

Առաջ ձեզ մի մօտաւոր, թոյլ նկարագրութիւնը բեակցիօնէրների ձեռքում։ Ժամանակակից ըիւրոկրատիական կազմակերպութեան սիրահարները մեծամեծ վտանգներ էին նախատեսում աղատութեան հրովարտակի հրատարակութեան նախընթաց շրջանում։ Պարզ է որ, իմիայն աղատութիւնը այդպիսի պայմաններում ոչնչով չէր կարող թեթևացնել ժողովրդի ցութեանը ընդհանուր պետական խնդիրներում— լաշկանդված, թշուառ վիճակը. նրան հարկադր էր փոքր ինչ ազատ չունչ, հարկաւոր էր մաս-մաս բաժանել պետական-կառավարչական միահեծան իշխանութիւնը և վտանգի ենթարկել հասարակութիւնը որոշ չափով կառակարութեան ինամակալութիւնց... Եւ ահա, աւագ են գալիս մի շարք բարեփոխումներ՝ ցենտրարական, դատաստանական, քաղաքային, զեմանութիւն ու ապահովութիւնը միջոցի թէֆօրմներ, որոնք նոր, ժամանակակից էր, թէ այդ ինդրի նախապարհաստական քընութիւնների միջոցին լոկատի կառնվեն հասարակական հիմունքներ։ Կենտրօնացման սիստեմը նեռութեան և մամուլի արտայայտած կարծիքները, բայց 1863 թուականին, երբ պաշտօնական հասարակութիւնը կորցրած պետական և հասարակական հասարակութիւնների միջինի մէջ բերել մի կարծիք ևս, որը պատկանում է առաջադիմական բանակի ականաւոր գործիչներից մէկին՝ բարօն Կօրֆին։

«Զեմստվոյի բարեփոխումների նպատակը չէ, գրութ էր նա—մի տեսակ ատեանատեղիների փոխարէն ուրիշ տեսակի ատեանատեղիներ հաստատել, թէաէտ և դրանք ունենային նպատակայաժմար կազմակերպութիւն, ոչ, զեմստվոյի թէֆօրմները պէտք է փոխեն մեր տեղական վարչութեան սիստէմի հիմնական պայմանները, այդ թէֆօրմները պէտք է քանդեն նրա վտած հիմունքները և տեղական պատգամաւորութեան մէջ ժողովրդական ներկայացուցիչների հետ միասին անհրաժեշտ էին համարում նաև միասին անհրաժեշտ էր նամարտման տեղական խոշոր կարուածական շրջաններում (1890 թուականին նոյն իոկ առբողջ ներքին գործերի մինիստրութիւնը), որոնք տեղական պատգամաւորութեան մէջ ժողովրդական ներկայացուցիչների համար կարող է առաջանալ առաջանական կարգը, ամբողջ պետական կազմը»։

Զը նայելով, որ պաշտօնագէս յայտարարված էր, թէ այդ ինդրի նախապարհաստական քընութիւնների միջոցին լոկատի կառնվեն հասարակական հիմունքներ։ Կենտրօնացման սիստեմը նեռութեան և մամուլի արտայայտած կարծիքը նեռութեան սակայն այդքը երկու անդամ ևս ընդունելութիւն չը գտաւ կայսերական խորհրդի մեծամասնութեան կողմից և այժմ իրագործող

Երեք տարի շարունակ զեմստվոյի ինքնավարութեան հարցն սկսվեց ընդունել պետական խորհրդում, բոլորովին ինկատի չառնվեցան ոչ մամուլի և ոչ հասարակութեան նախարարի կողմէն հաստարակութեան առարկան էր կաղ- կութեան ներկայացուցիչների յայտնած մտքերն ու նոյն իսկ իր մէջ գոյութիւն ունեցող ակտունքի վրա:

ծման զօնը: Ամսիս 6-ին, նախկին Կարապետեան դբպ-
Դղմի- րոցի դահլիճում, յօգուտ Հայոց բարեգործական քով-
ուով. Ընկերութեան հասարակական գրադարան-ընթեր- ի
դրա

յատ- յարանի, այստեղի սկզբները ներկայացրին «Զարք», «200,000», «Դալալ-Ղազօ» և «Մաղոյի» կտակը վօդը վիճները: Թէս ներկայացումը բարձան աջող անցաւ, բայց որովհետեւ, բացառոջոյն ուղաջինից, մնացածները շատ անգամ ներկայացված էին, այդ պատճառով շատերը անհետաքը բրութիւնամբ դիտում էին ակամայից, որ շատ բնական է... Քանի որ մեզանում տարին ամենաշատը 2—3 ներկայացում է տըրփում, մենք կարծում ենք, որ մի մեծ դժուարութիւն չի աղակաս ամօթալի է և տեղիս ժողովրդի համար:

րին՝ մի փոքր աւելի ջանք գործ դնել ձեռք բերելու, տեղական ոյժի համեմատ, նոր պիէսներ, հաւատացած վիճելով, որ այդպիսով հասարակութիւնը սիրով կը յաճախէ ներկայացման: Խակայն երիտասարդները և օրիորդները, որոնք բարեգործական նպատակով տրվելիք ներկայացումներին միշտ պատրաստ են սամնակցելու, ուրախութեամբ մի քանի օր ևս աւելի կը զուն նոր պիէսի պատրաստութեան համար, և այդպիսով ներկայացումն, նիւթական շահի հետ, կունենայ և իր բարոյական հետաքրքիր կողմը: ԶԵ՞՞որ թատրոնը ընդունվում է իրքի և ախակը թարան հասարակութեան համար:

Աւելորդ չենք համարում յիշել այստեղ նաև հետևեալը: Մեր սիրողների մէջ վերջին երկու տարիներս առանձնապէս աչքի է ընկնում պ. Խ. Թէ հմիւնքան, որո իր համեստութեամբ և

Գրադարան-ընթերցարանից օգտվում է և առևսը, և՛ հայը, և՛ վրացին. պարզ հասկանալի է, թէ որքան մարդիկ, որոնք մի ժամանակ առանձին լրագիրներ էին ստանում, այժմ, չնորդիւ ընթերցարանի, թողել են լրագիր ստանալը: Միթէ բաւական չէ այդ վնասը, որ կրում են լրագիր հրատարակողները. միթէ ժամանակ չէ հասկանալ, որ այդ միջոցով կը զրկեն այնպիսի տեղերը, որոնք յիրաւի կարօտութիւնն ունեն ձրի լրագիր ստանալու: Եւ ինչ օրէնքով, որ լօգիկայով վարչութիւնը թոյլ է տալիս իրան այդ կերպ առաջնորդվելու. միթէ ներելիք է մի այդտեսակ հիմնարկութեան՝ ողորմութիւն խնդրել այն դէպքում, եթք մի փոքր աւելի ջանք և աշխատանք կը լրացնէ այդ պակասը: Յանկալի է, որ վարչութիւնն այդ տգեղ և ոչ-պատւաբեր առփորութիւնից ձեռք վերցնէր:

Վ. Իշտիանաս, որը համաստեթաւոր և
պատասխանատու գեղեցիկ խաղով շարունակ
զրաբել է համդիսականների ուժքն ու միաբը.
բացի զրանից, շատ լաւ գիտէ սովորել իր դե-
րը, այն աստիճան, որ յուշարարի լինել չը լի-
նելլ նրա համար մի և նոյն է։ Ուստի ցանկալի
կան

է, որ մեր միւս սիրողները հետեւէին պ. թէհ-
միշշեանին, ամեն կերպ, մանաւանդ զերերը սո-
վորելու մէջ: Մեզ, ախալցխացիներիս, իբրև
գաւառացիների, եթէ հնարաւորութիւն չը կայ
ունենալ փոքր ի շատէ տաղանդաւոր սիրողներ,
գէթ զրկված չը լինենք մի թատրօնական ներ-
կանակ խմբից, լաւ անսամբլով:

Թատրոնի մուտքն այս անդամ անցեալներից համեմատաբար շատ պակաս էր. զուտ արդիւնք մնում է մօտ հարիւր ըութիւն:

Մուտքի անաջողութիւնը պէտք է վերապրել

և այն հանգամանքին, որ ամսիս 10-ին նշանակված էր նաև պարահանդէս քաղաքային ուսումնաբանի ջքաւոր աշակերտների օգտին: Դարցի վարչակինը, փոխանուակ յիշեալ ներկայացումից յետոց տոմսակները տարածելու, քանի որ զեւ ժամանակ շատ կար մինչև պարահանդէսը, սկսել էր տարածել միաժամանակ, այնպէս որ շատերն անկարող էին միանդամից թէ ներկայացման և թէ պարահանդէսի համար տոմսակ վերցնել: Խնչ ասել կուզէ, որ թէ ներկայացման և թէ պարահանդէսի նպատակը շատ կարեւը և գեղեցիկ է, մինչև իսկ մէկը միւսից անհրաժեշտ, քայլ զեկավարներն էլ պարտաւորեն իրանց գործերին այնպիսի յարմարութիւն և ընթացք տալ, որ համ իրանց գործը չը տուժէ, համ էլ հասարակութիւնը չը խրտնի:

Խմբերը մատովցին անդորդութեան. իսկ զիւղական ժողովրդի առողջապահական դրութիւնը մնաց նոյնը, ինչ որ էր տարիներ ասաւ: Եւ ահա այժմ, երբ արդէն ժանտախտը նորից ըսպառնում է անցնել մեր երկիրը, տեղական ուժիկանական մասը նորից հրաւիրելով նոյն սանիտարական խմբերը՝ հրամայեց գործի կենալ:

Այս օրերս, տեղական բուժաբանի թիշկ պ. Ա. Վարդանեանի միջոցով, տարածվեց Դարաչիշագի քանի մի զիւղերում պ. Զելինակու «Հաւակինագրուկ զրբոյկը: Որովհետեւ հաւապահութիւնը կամ առասարակ թաճաբաւութիւնը աւելի զարգացած է այդ շրջանի մալական հասարակութեան մէջ, այդ պատճառով ցանկալի է, որ այդպիսի զրբոյկները տարածվէն նաև ուսւացւելով: Մենք գիտենք ընտանիքներ մալական-

ժառ վերջացվի մինչև 1864 թուականի յունվարի 1-ը։ Այդ ժամանակից արդէն հրատարակվեց զեմստվօյի ինքնավարութեան կամոնադրութիւնը և ստացաւ օրէնսդրական սանկցիա։ Խիստ հետաքրքրի են այն կարծիքները, որ արտայայտվեցին այդ ինքրի ընդութեան միջնորդին կառավարչական շրջաններում։ Մենք արդէն վերել բերեցինք մի նմուշ պահպանողական կուսակցութեան հայեացըների։ այժմ աւելորդ չի լինի մէջ բերել մի կարծիք ևս, որը պատկանում է առաջադիմական բանակի ականաւոր

գործիչներից մէկին՝ բարօն Կօրֆին:

«Ձեսստվօյի բարեփոխումների նպատակը չէ, գրում էր նա—մի տեսակ ատեանատեղիների փոխարէն ուրիշ տեսակի ատեանատեղիներ հաստատել, թէպէտ և դրանք ունենային նպատակայարմար կազմակերպութիւն։ ոչ, զեմստվօյի թէփօրմները պէտք է փոխեն մեր տեղական վարչութեան սիստէմի հիմնական պայմանները, այդ թէփօրմները պէտք է քանդեն նրա փոտած հիմունքները և տեղը հաստատեն նոր, բոլորովին օտար հիմունքներ՝ ապակենատրօնացման և հնդնավարական հիմունքներ։ Կենտրոնացման սիստէմը հեռու պահելով ժողովրդին իր հասարակական գործերից, հանգցնում է նրա մէջ ամեն մի հետաքրքրութիւն, սէր դէպի իր կեանքի խնդիրները։ իսկ դրա հետևանքը լինում է այն, որ նա անձնատուր է լինում քաղաքական ցնորդների և նոյն իսկ իր մէջ գոյութիւն ունեցող ամենաբնական և անխուսափելի չարիքները վեցոցվ։ 1862—63 թուականներին, երբ զեմստվօյի նախագիծը ենթակայ էր նախապատրաստական ըննութիւնների և 1890 թուականին, երբ ինքնավարութեան կանօնադրութիւնը ենթարկվեց կարևոր փոփոխութիւնների, կային մարդիկ կառավարչական շրջաններում (1890 թուականին նոյն իսկ ամբողջ ներքին գործերի մինիստրութիւնը), որոնք տեղական պատգամաւրութեան մէջ ժողովրդական ներկայացուցիչների հետ միասին անհրաժեշտ էին նամարում նաև՝ տեղական խոչոր կարուածատէրերի ներկայութիւնն ու ձայնը, առանց որ և է ընտրութեան սակայն այդ միաբը երկու անգամ ևս ընդունելութիւն չը գտաւ կայսերական խորհրդի մեծամասնութեան կողմից և այժմ իրավործվող կանօնադրութեամբ զեմստվօյի պատգամաւրութիւնը հիմնված է բացառապէս ընտրողական սկզբունքի վրա։

^{**) Sh'и Джаншіевъ—Эпоха великихъ реформъ“}

*) Слѣдуетъ — Эпоха великихъ реформъ.

